

p/cco/o

รสชาติเล็กๆ ระหว่างบรรทัด

ซาอัง เดอ ช็อกโกแลต ขอให้ชีวิตเป็นรสช็อกโกแลต

수상한 초콜릿 가게

คิมเยฮึน

เขียน

วาสนา จันทะกัง

แปล

ตั้งแต่นั้นมา เวลาค้นซื้อหนังสือมาอ่าน
ถ้ามีประโยคที่ประทับใจ น่าสนใจ หรืออยากจดจำ
ฉันก็จะขีดเส้นใต้ไว้เสมอค่ะ
- คิมเยฮึน

การอ่านดีจากรากหญ้าสู่ฟ้า

คำนำสำนักพิมพ์

ซารัง เดอ ช็อกโกแลต ขอให้ชีวิตเป็นรสช็อกโกแลต

แล้วชีวิตรสช็อกโกแลตเป็นแบบไหนกัน...นั่นอาจจะเป็นคำถามที่ผุดขึ้นมาในความคิดเป็นอย่างแรกหลังจากอ่านชื่อหนังสือเล่มนี้ ถ้าตอบตามหลักวิทยาศาสตร์ ช็อกโกแลตคือผลิตภัณฑ์ที่ทำจากผลโกโก้ มีรสขม แต่หากผสมน้ำตาลลงไปก็จะได้รสหวานขึ้นมา ดังนั้นหากให้นิยามสั้นๆ รสช็อกโกแลตก็คงเป็นรสชาติบิตเตอร์สวีต (Bittersweet) ข้างเหมือนกับชีวิตของคนเราเสียจริง

คุณสมบัติพิเศษของช็อกโกแลตอย่างหนึ่งที่คนส่วนมากทราบกันดีก็คือ เมื่อกินช็อกโกแลตแล้วจะอารมณ์ดี เพราะช็อกโกแลตมีสารที่ช่วยให้ร่างกายผลิตฮอร์โมนแห่งความสุขอย่างเอนดอร์ฟินออกมา ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อว่าช็อกโกแลตรสหวานอมขมนี้อาจมีส่วนช่วยให้ผ่อนคลายและร่าเริงขึ้นได้

แบบนี้ก็คงไม่ต่างจากชีวิตและความรักของคนเรานัก เพราะถึงอย่างไรชีวิตก็ไม่ต่างอะไรจากกล่องช็อกโกแลต เราไม่มีทางรู้เลยว่าทุกเช้าที่ลืมตาตื่นมาจะได้พบเจอกับวันที่มีรสชาติแบบไหน แต่เมื่อชีวิตได้ผ่านเรื่องราวขมๆ หวานๆ ปะปนกันไป นานวันเข้าก็คงได้เรียนรู้ที่จะเพลิดเพลินไปกับช่วงเวลาขื่นขมและวินาทีแสนหอมหวานไปพร้อมๆ กัน

สารบัญ

#1 ความรักของฉันที่ไม่อาจพูดไป

نامهซีอกโกแลต...2

ვისკიბნგ...15

ซีอกโกแลตอัลมอนด์...20

#2 บางอย่างที่รูปร่างเหมือนความรัก

ซีอกโกแลตปลอบใจ...26

ซีอกโกแลตทาร์ฟเฟิล...30

ซีอกโกแลต Pre:D...38

ดาร์กซีอกโกแลต...44

ไวท์ซีอกโกแลต...55

ซีอกโกแลตหลากสีหลายทรง...68

#3 ถ้าไม่ใช่ จะไม่ได้เชี่ยวชาญหรือ

ผงโกโก้...79

ซีอกโกแลตชาลามี...92

#4 เธอกับฉัน เกี่ยวพันซุลมุน

Choco late...106

กล่องช็อกโกแลต...128

ช็อกโกแลตรางวัล...139

#5 ไม่ว่ารักมากแค่ไหน รุนราวคราวใด

ก็ล้วนเป็นชีวิตที่เคยได้รัก

ช็อกโกแลตฮอลโลว์...151

ช็อกโกแลตกานาซ...170

#6 หากความรักเป็นเช่นนั้น

วูบช็อกโกแลต...177

ช็อกโกแลตในห่อ...189

ช็อกโกแลตเต้...195

ส่งท้ายจากผู้เขียน...202

ส่งท้ายจากผู้แปล...203

ช็อกโกแลตหลักที่ปรากฏในเรื่อง...204

เกี่ยวกับผู้เขียน...208

เกี่ยวกับผู้แปล...209

1

ความรักของฉัน
ที่ไม่อาจพูดไป

นามะช็อกโกแลต

ป้ายขนาดเล็กที่มีคำว่า “Sarang de Chocolate” เขียนไว้แขวนอยู่กับหลอดสองเส้นและขยับไปมาดังแก๊งๆ ฟีวๆ~ ป้ายแกว่งไปตามลมรวากับกำลังต้อนรับลูกค้าอยู่ที่ทางเข้าร้าน หากค่อยๆ เดินเข้าไปตามตรอกเล็กๆ ใจกลางกรุงโซล จะเจอร้านช็อกโกแลตร้านหนึ่งที่ทำให้ทั้งตรอกออบอวลไปด้วยกลิ่นหอมหวาน นอกจากเพลงแจซและเพลงคันทรี่ที่เหมาะสมกับการเดินสวิงแดนซ์แล้ว บางครั้งจะได้ยินเพลงของวงดนตรียุค 70-80 อย่างวงเซซิยอง¹ ดังมาจากร้านนี้อีกด้วย

รูปลักษณะภายนอกของร้านแห่งนี้เป็นบ้านเกาหลีแบบดั้งเดิม แต่ถ้ามองเข้าไปด้านในจะเห็นของโบราณชิ้นกระจุกกระจิมที่ทำให้กลิ่นอายแบบฮองกง วางตกแต่งอยู่ในพื้นที่ที่เหมาะสมกับการเดินร่าในงานเลี้ยงน้ำชาแบบยุโรป ทั้งหมดนี้เป็นรสนิยมของฉัน พอพื้นที่แต่ละส่วนที่ซับซ้อนนี้มารวมกันเป็นร้านขายช็อกโกแลต ก็เหมือนจะกลมกลืนกันได้อย่างลงตัว ต่อให้รสนิยมของฉันมาใส่ไว้ใน

¹ วงดนตรีของเกาหลีใต้ มีจุดเริ่มต้นมาจากห้องฟังเพลงแห่งแรกของเกาหลีที่เปิดให้บริการในปี 1963

สถานที่เดียวกันทั้งหมดตามใจชอบ แต่ที่นี้ก็คือเป็นร้านช็อกโกแลตที่ดีทีเดียว เช่นเดียวกับช็อกโกแลตแสนอร่อยที่ไม่่ว่าจะใส่สตรอว์เบอร์รี อัลมอนด์ หรืออย่างอื่นเข้าไปก็อร่อยอยู่ดี

ลูกค้าส่วนใหญ่จะเข้ามาที่ร้านพร้อมกับเรื่องราวต่าง ๆ ของตัวเอง เช่น “ฉันตกหลุมรักค่ะ” หรือ “ผมชอบเธอคนนั้นมากเลย ทำอย่างไรดีครับ” บางครั้งก็จะมีคนที่นึกถึงรักครั้งแรกที่จบไปแล้ว และเล่าเรื่องที่เลือนราง ไร้เดียงสา แต่ยังฝังใจออกมา แล้วพูดว่า “ตอนนั้นก็เป็นอย่างนั้นละ” ทั้งหมดล้วนเป็นเรื่องราวของรักครั้งแรกที่หวานฉ่ำ หรือไม่ก็รักข้างเดียวที่ขมขื่น

เรื่องราวแต่ละเรื่องที่แสนเจ็บปวดและชวนให้ใจสั่นจะจบลงด้วยช็อกโกแลตหนึ่งชิ้นและการปลอบประโลมจากฉัน ทั้งสัมผัสแสนหวานไว้ที่ริมฝีปาก ขณะที่พวกเขาเอ่ยคำบอกลาในรูปแบบคล้ายคลึงกันมาให้

“ขอบคุณนะคะ จากนั้นฉันจะประสบความสำเร็จในความรัก และกลับมาใหม่พร้อมคนที่ฉันรักนะคะ”

สุดท้ายแล้วเหล่าชายหญิงที่ได้รับความกล้าหาญจะได้มอบความรักและถูกรัก แล้วกลับมาที่ร้านอีกครั้ง ตรงกันข้าม บางคนก็จะได้รับความกล้าหาญที่จะจบความรักข้างเดียวแล้วออกจากร้านไป
กร๊องกร๊อง~

เสียงกระดิ่งที่แขวนไว้หน้าประตูดังขึ้นต้อนรับลูกค้าคนแรกของวันอย่างมีชีวิตชีวา พร้อมเสียงลมจากการเปิดประตู

“ยินดีต้อนรับค่ะ~”

ลูกค้าคนนี้เหมือนเพิ่งมาที่นี่เป็นครั้งแรก เธอเริ่มอ่านข้อความในใบปลิวที่ติดไว้ที่ร้านอย่างละเอียด

<ศูนย์ให้คำปรึกษาด้วยช็อกโกแลตที่เชี่ยวชาญ

ด้านความรักเฉพาะตัว>

คุณเคยเล่าเรื่องรักครั้งแรกหรือรักข้างเดียวของตัวเอง

ให้คนอื่นฟังไหมคะ

คุณเคยพบความรักที่หอมหวานแต่บางครั้งก็ขื่นขมหรือเปล่า

เล่าเรื่องความรักของคุณที่อยากระบายออกมาให้ฉันฟังสิคะ

ที่แห่งนี้เป็นพื้นที่สำหรับคุณผู้มีความรัก

ฉันจะละลายหัวใจของคุณด้วยช็อกโกแลต

สนับสนุนความรักที่สวยงามของคุณ ซ่อมแซมหัวใจของคุณ

และมอบของขวัญเป็นช็อกโกแลตที่เหมาะสมกับคุณค่ะ

“ละลละลายอะไกัน...”

เมื่อได้ยินเสียงแผ่วเบาของลูกค้า ฉันก็พูดเสริมโดยไม่แสดงท่าทีตกใจราวกับได้ยินคำพูดแบบนั้นอยู่เป็นประจำ

“คุณกำลัง...รักใครข้างเดียวอยู่หรือเปล่าคะ”

ลูกค้าทำสีหน้าตกใจที่รู้ว่าฉันได้ยินเธอพิมพ์คำคนเดียวและดูคล้ายจะรู้สึกผิด เธอตอบอย่างเงอะงะเพราะไม่อาจซ่อนความเขินอายที่ความรักของตัวเองถูกเปิดเผย

“คะ...คะ...”

“ถ้าคุณมีเวลา ให้ฉันช่วยฟังเรื่องรักข้างเดียวของคุณให้ไหมคะ”

ลูกค้าดูท่าทางคล้ายไม่รู้จะทำอย่างไร แต่ไม่นานเธอก็ตอบตกลงอย่างระแวดระวัง เพราะคงคิดว่า ‘ไหนๆแล้วก็รับช็อกโกแลตมาลิ้มชิมแล้วกัน!’

ฉันพาเธอไปยังศูนย์ให้คำปรึกษาเรื่องรักข้างเดียวเล็ก ๆ ด้านหลังร้านที่ฉันเตรียมไว้เพื่อต้อนรับลูกค้าคนแรกของวัน ที่นั่นเต็มไปด้วยข้าวของหลายอย่างที่ตกแต่งไว้ให้เข้ากับบรรยากาศโบราณ ๆ ของร้าน และความทันสมัยของวอลล์เปเปอร์ที่ฉูดฉาด แต่ก็เข้ากันได้ดี ฉันบอกให้ลูกค้าเลือกเก้าอี้หนึ่งในสองตัวที่ฉันซื้อมาจากร้านขายของเก่าแล้วเชิญให้นั่งลง

“ว่าแต่ ทำไมถึงเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านความรักเฉพาะตัว ไม่ใช่แค่ผู้เชี่ยวชาญด้านความรักทั่วไปล่ะคะ”

เธอกวาดตามองรอบ ๆ อย่างเหม่อลอยแล้วนั่งลง ทันใดนั้นก็หยิบคำที่อยู่ในบรรทัดแรกของข้อความบนใบปลิวขึ้นมาถาม กลิ่นน้ำหอมอ่อน ๆ จากเธอฟุ้งกระจายไปทั่วร้านตามจังหวะก้าวเดินที่เบาสบายและร่าเริงของเธอ ฉันตอบกลับไปขณะที่คิดขึ้นมาได้ว่า กลิ่นหอมที่มาแตะปลายจมูกของฉันนั้นช่างคล้ายคลึงกับเธอที่ตั้งคำถามอย่างตรงไปตรงมา

“ฉันอยากฟังเรื่องราวความรักของลูกค้าที่ไม่ใช่เรื่องราวความรักทั่วไป แต่เป็นเรื่องราวความรักที่ตัวเองได้เป็นตัวเอกของความรู้สึกค่ะ ในเรื่องราวความรักทั่วไปไม่ค่อยมีเรื่องราวที่เราเป็นคนรักอยู่ฝ่ายเดียวนี้ค่ะ แต่รักครั้งแรกและรักข้างเดียวเป็นรักที่เราได้สัมผัสด้วยตัวคนเดียว ฉันจึงอยากรับฟังและปลอบใจไม่ให้โดดเดี่ยว แล้วก็อยากช่วยบรรเทาภาระในใจด้วยค่ะ”

เธอพยักหน้าเห็นด้วยว่า ‘อ้อ อย่างนี้เอง’ แล้วสลัดความงุนงงของตนทิ้งไป จากนั้นเธอก็เริ่มเล่าจุดเริ่มต้นของการมานั่งอยู่ที่นี้ด้วยสีหน้าที่ประหม่าเล็กน้อย

“ฉันไม่เคยเล่าเรื่องรักข้างเดียวของฉันให้คนอื่นฟังเลยนะคะ...”

ฉันซงกาแพดริปมาให้ หลังจากเธอตอบตกลงตอนที่ฉันถามว่าจะรับกาแฟร้อนหรือเปล่า เมื่อวางถ้วยกาแฟของลูกค้าและของตัวเองลงบนโต๊ะแล้ว ฉันจึงพูดต่อ

“ไม่เป็นไรนะคะ พอคุณได้ลองระบายออกมา นั่นจะเป็นการจัดระเบียบความรู้สึกที่เรียกว่ารักที่อยู่ในใจคะ ระหว่างดื่มด่ำกับความรู้สึก ‘เพราะอย่างนี้ฉันถึงชอบ เพราะอย่างนั้นฉันถึงถูกใจ’ ก็จะได้รำลึกถึงความรู้สึกนั้น และนั่นจะทำให้คุณเผยความรู้สึกรักออกมา เหมือนกับการหยิบช็อกโกแลตที่ห่อไว้อย่างสวยงามออกมา แล้วปล่อยให้ละลายในปากนะคะ”

ลูกค้ายังไม่คลายความประหม่าท่ามกลางสถานการณ์แสนอึดอัดและบรรยากาศที่ไม่คุ้นเคย แต่ไม่นานหลังจากนั้นเธอก็ตอบกลับมาด้วยรอยยิ้มสดใสราวกับเปิดใจให้คำพูดของฉันแล้ว

“คุณชื่ออะไรหรอคะ”

ฉันรู้สึกเหมือนเข้าใกล้รอยยิ้มนั้นมากขึ้น จึงถามชื่อและเตรียมพร้อมที่จะฟังเรื่องราวอย่างจริงจัง

“อ้อ ฉันชื่อซงซอฮย็อนคะ”

“คุณซอฮย็อนแอบรักคนคนนั้นมานานแค่ไหนแล้วคะ”

นี่คือคำถามแรกที่ฉันมักถามผู้มารับคำปรึกษา

“อืม...น่าจะสักปีครึ่งได้แล้วคะ...ผ่านมานานขนาดนี้แล้วนะคะเนี่ย...”

“ว่าแต่ คุณไม่เคยเล่าเรื่องรักข้างเดียวให้ใครฟังจริง ๆ หรอคะ”

“คะ...”

“ฉันขอรถามเหตุผลที่ไม่เล่าได้ไหมคะ คุณไม่อึดอัดหรือกระวนกระวายใจหรอคะ”

การเล่าความรู้สึกที่ไม่เคยบอกใครเลยให้คนที่เพิ่งเคยเจอกันอย่างฉันฟังอาจเป็นเรื่องใหญ่สำหรับลูกค้าก็ได้ เพราะคิดอย่างนี้ฉันจึงรู้สึกขอบคุณอยู่เสมอ แต่ในใจก็มีทั้งความคาดหวังปะปนกับความกังวลอยู่ตลอด ว่าลูกค้าคนนี้จะมีความรู้แบบใดและฉันจะปฏิบัติตัวกับลูกค้าด้วยคำพูดและการปละบโยนที่ดีขึ้นได้อย่างไร

“ฉันก็รู้สึกอย่างนั้นนะคะ แต่ว่า...ฉันคิดว่าถ้าเผยสิ่งที่อยู่ในใจออกมา อาจจะสื่อความรู้สึกได้ไม่สมบูรณ์ค่ะ ฉันรู้ว่าถ้าฉันใช้คำศัพท์ต่าง ๆ มาแต่งประโยคเพื่ออธิบายบรรยากาศและความรู้สึกของฉัน ความรักในใจฉันจะเจือจางลงนะคะ ที่ฉันไม่เล่าเพราะกลัวว่าคนฟังจะคิดว่าเป็นแค่รักข้างเดียวของเด็ก ๆ ที่เดียวก็ผ่านไป เพราะมีแค่หัวใจของฉันเท่านั้นที่รู้นี่คะ ว่าฉันชอบเขาคนนั้นมากแค่ไหน”

“พอได้ฟังที่คุณซอสฮยอนพูด ฉันคิดว่าอาจจะเป็นอย่างนั้นก็ได้ค่ะ...แล้ววันนี้จะเล่าเรื่องที่ไม่เคยบอกใครเลยให้ฉันฟังได้จริง ๆ เหรอคะ”

เธอนึกขวยเขินกับหัวใจที่ได้รับการปละบโยนด้วยกาแพหนึ่งถ้วยและคำที่ไม่เคยพูดที่ไหนมาก่อน แต่ก็ตอบรับว่า “ค่ะ~” ด้วยท่าทางมั่นใจ

“คุณเริ่มชอบเขาคนนั้นได้ยังไงเหรอคะ”

เรื่องราวรักข้างเดียวของเธอเริ่มต้นจากคำถามของฉัน

“อืม...น่าอายจริง ๆ นะคะเนี่ย...ตั้งแต่เมื่อไหร่กันนะ น่าจะตอนเรียนมหาวิทยาลัยปีสองนะคะ ตอนนั้นมีพี่ผู้ชายคนหนึ่ง ที่กลับมาเรียนหลังจากพักไป เขาอยู่ชั้นปีเดียวกัน และฉันก็

ตกหลุมรักเขาตั้งแต่แรกพบเลย ฉันเป็นคนตกหลุมรักคนง่ายนะคะ
บรรยากาศตอนได้เจอเขาครั้งแรกกับความประทับใจแรกที่ฉันมี
ต่อเขามันจริงใจมาก ๆ เลยล่ะค่ะ หรือว่าฉันเซนส์ดีนะ จะยังงี้
ก็เถอะ เรื่องก็เป็นอย่างนั้นล่ะค่ะ”

“ความรักในมหาวิทยาลัย...เป็นเรื่องที่กระชุ่มกระชวยดีนะคะ”

“กระชุ่มกระชวยอะไรกันล่ะคะ คนอื่นเอาแต่ห้ามฉันซะ
มากกว่า คงเพราะแบบนั้นเลยไม่สมหวังล่ะค่ะ”

เธอซ่อนความว่าุ่นใจไว้แล้วพูดต่อ

“เราไม่ได้อยู่ภาควิชาเดียวกัน แต่ก็เจอกันบ่อยเพราะอยู่
ชมรมเดียวกัน เราอยู่ชมรมสื่อนะคะ สนุกมาก ๆ เลย

“ฉันเรียนภาควิชาการสื่อสารมวลชน ก็เลยไม่แปลกที่จะ
เข้าชมรมนั้น ส่วนพี่คนนั้นอยู่ภาควิชาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ แต่
ก็มาเข้าชมรมนี้ค่ะ ฉันก็เลยถามไปว่าทำไมถึงมาเข้าชมรมแบบนี้”

เธอค้นจิ้งหรีดด้วยสีหน้าคล้ายจะบอกว่า ‘แล้วเขาก็ตอบว่า’
ก่อนจะพูดต่อ

“เขาบอกว่าสนุกกับการเก็บข้อมูลนะคะ ปกติเขาต้องคุย
กับคอมพิวเตอร์ทุกวัน การได้มาสัมภาษณ์ผู้คน ถ่ายรูป และ
ฟังเรื่องราวของคนอื่นเลยเป็นสิ่งที่ทำแล้วสนุกดี

“พี่เขาเรียนเก่งด้วยนะคะ แล้วก็เท่ด้วย ตอนสัมภาษณ์
ผู้สูงอายุก็มารยาทดีมากเลยคะ...พวกคุณตาคุณยายจะไม่ค่อยสนใจ
คนอื่น แต่จะชอบพี่เขาคนเดียวเลยคะ แถมยังบอกให้มาหาบ่อย ๆ...
แล้วก็เตรียมอาหารเพิ่มให้พี่เขาเป็นพิเศษด้วย...แต่พี่เขาก็เอาของที่ได้
จากคุณตาคุณยายมาแบ่งให้คนในชมรมตลอดค่ะ”

แค่ได้คิดถึงคนที่ชอบ เธอก็มีแต่รอยยิ้มและเล่าเรื่องออกมา

ด้วยท่าที่ตื่นเต้น เธอคงคิดว่าตัวเองตื่นเต้นเกินไปหน่อย จึงสงบจิตสงบใจแล้วเล่าต่อ

“มีวันหนึ่งเราต้องออกไปเก็บข้อมูลด้วยกันที่สวนผลไม้ ทันทึที่เจอกัน พี่เขาก็มองรองเท้าที่ฉันใส่แล้วเดินเข้ามาพูดข้างๆ ค่ะ”

“วันนี้เราใส่รองเท้าเหมือนกันเป๊ะเลย คนอื่นเห็นคงคิดว่าไปซื้อมาด้วยกันแน่ๆ”

“เหมือนกันเป๊ะอะไรละคะ ก็แค่รองเท้าผ้าใบสีดำที่ไม่ว่าไปไหนก็เจอคนใส่ และต่อให้จะเหมือนกันเป๊ะ คนอื่นก็ใส่กันทั้งนั้น อะไรของเขาเนี่ย ทำไมถึงพูดแบบนี้กับฉันล่ะ ไม่ได้ชอบฉันไม่ใช่หรือไง ตอนนั้นฉันทั้งเขินแต่ก็ดีใจ ทั้งอายแต่ก็รู้สึกดีค่ะ”

“อะไรกันเนี่ย จ้ามาถ่ายรูปกันใหม่คะรุ่นพี่ ถ่ายไว้เป็นที่ระลึกไง”

“ฉันยิ้มอย่างมั่นใจและพูดออกไปอย่างนั้น เพราะต้องการให้เห็นว่าฉันไม่หวั่นไหวเลยสักนิดค่ะ อีกอย่าง นั่นเป็นโอกาสดีที่จะได้ถ่ายรูปกับพี่เขาเป็นครั้งแรกด้วยนี่ค่ะ”

เธอพูดอย่างภาคภูมิใจราวกับจะถามว่า ‘ฉันทำได้ดีใช่ไหมคะ’

“เฮาสี มาถ่ายรูปกัน! อีนอ ถ่ายรูปให้พวกเราหน่อยสิ”

“อะไรกันคะ อยู่ๆ จะถ่ายรูปขึ้นมาซะจั้น ทำไมไม่ไปถ่ายที่สวนผลไม้ล่ะ แต่ก็ได้ค่ะ จะถ่ายให้เป็นที่ระลึกแล้วกัน”

“อินอาเป็นเพื่อนที่สนิทที่สุดของฉันคะ เธอช่วยถ่ายรูปให้แบบขอไปทีราวกับว่าต้องทำเรื่องน่ารำคาญ จากนั้นก็รีบไปชนล้มเกาะและอุปกรณ์เก็บข้อมูลสำหรับเขียนข่าวขึ้นรถคะ”

“อินอา ฉันไปเข้าห้องน้ำเดี๋ยวนะ”

“ตอนนั้นเป็นเวลาพักหลังจากเก็บข้อมูลที่สวนผลไม้เสร็จคะ คนในชมรมนั่งล้อมวงคุยอะไรกันเรื่อยเปื่อยอยู่หน้าร้านสะดวกซื้อระหว่างทางกลับ ส่วนฉันก็บอกอินอาว่าจะไปห้องน้ำ และไปเข้าห้องน้ำในร้านสะดวกซื้อแล้วกลับออกมาคะ”

“พอฉันไปนั่งตรงที่ว่างข้างๆ อินอา พี่เขาที่ยืนอยู่ตรงโต๊ะอื่นก็เดินมาหาฉันแล้วพูดกับฉันคะ”

“ไปไหนมาเหรออ ฉันหาเธออยู่นะ...”

“วันนั้นเป็นครั้งแรกที่ฉันตื่นเต้นจนเหมือนหัวใจจะระเบิดออกมาเลยคะ ฉันถึงขั้นคิดว่ามีอะไรผิดปกติกับหัวใจฉันหรือเปล่าเลยนะคะ ไปหน้าและตัวของฉันแดงก่ำ สมองกับหัวใจก็เหมือนจะระเบิดเลยด้วย โชคดีที่ตอนนั้นเป็นตอนกลางคืน เพราะถ้าไม่อย่างนั้นคนอื่นคงจับได้ไปแล้วคะ”

เขาตามหาเธอแม้ในตอนที่ไม่อยู่ คอยสอดส่องมองหาเธออยู่เสมอ เธอบอกว่าความคิดนี้ทำให้หัวใจเธอแทบจะระเบิดออกมา

“ฮ่าๆ แล้วสมองล่ะคะ”

“สมองของฉันก็เอาแต่คิดถึงรุ่นพี่ แล้วหัวใจก็มุ่งไปที่รุ่นพี่ตลอดเลยล่ะ”

ฉันหัวเราะเพราะคิดว่าคงไม่มีใครเอาชนะความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาได้

“แล้วเคยคิดอยากสารภาพรักกับรุ่นพี่คนนั้นบ้างไหมคะ”

จากนั้นลูกค้าก็พูดต่อด้วยสีหน้าเศร้าสร้อย

“พี่เขาคบกับแฟนเก่าตั้งห้าปีเลยนะคะก่อนจะเลิกกัน ได้ยินว่าตอนพี่เขาไปบริหารการทหาร ผู้หญิงคนนั้นก็รอดด้วยนะคะ พี่เขาบอกว่าชอบเธอมาก แล้วก็คงจะผูกพันกันมาก เพราะคบกันมาตั้งแต่สมัยมัธยมปลายเลย ฉันคงเทียบไม่ติดหรอกค่ะ เห็นว่าแฟนเก่าเขาสวยมากเลยด้วย ถึงจะเป็นเรื่องที่ผ่านมาไปแล้ว แต่ฉันก็ยังกลัวที่จะเข้าหาอยู่ดีค่ะ อีกอย่าง ฉันก็ไม่มั่นใจด้วยว่าเขาจะรู้สึกเหมือนฉันหรือเปล่า ถ้าไม่ใช่จะทำยังไงล่ะคะ

“ฉันคิดวันละหลายสิบครั้งเลยล่ะว่าควรติดต่อไปดีไหม จะชวนไปดื่มกาแฟดีหรือเปล่า สารภาพรักไปเลยดีไหม แล้วเวลาก็กว้างเลยมาปีครึ่งแล้วล่ะ ฉันถึงขั้นมีความคิดแบบนั้นเลยนะคะ”

“ความคิดแบบไหนหรอคะ”

“ฉันอยากอยู่ในอัลกอริทึมของพี่เขาค่ะ คุณก็รู้นี่คะว่าข้อมูลขนาดใหญ่จะถูกนำเสนอตามรสนิยมและแบบแผนของแต่ละคน เหมือนเวลาเราค้นหาอะไรในอินเทอร์เน็ต แล้วจะขึ้นแต่ภาพยนตร์ที่เราอยากดูหรือขึ้นแต่เสื้อผ้าที่เราอยากใส่ ฉันก็อยากให้ตัวฉันอยู่ในข้อมูลของเขาด้วย ประมาณนี้นะคะ”

พลังจินตนาการที่มากเกินไปของคุณซอฮย็อนช่างน่ารักจนฉันหลุดหัวเราะโดยไม่รู้ตัว จากนั้นก็เลือกคำถามที่อยู่ในใจมาถาม

“มีคนใกล้ตัวที่แอบรักคุณซอสยี่ห้อข้างเดียวบ้างไหมคะ”

เธอตอบทันทีราวกับงูกับคำถามที่ไม่คุ้นเคย

“ฉันเหรอกะ...อืม ก็มีคนมาบอกชอบอยู่บ้าง แต่คิดว่าไม่น่ามีใครแอบรักฉันนะคะ...”

ฉันลืงเลใจอยู่สักพักแล้วพูดต่อ

“ไม่เคยคิดเหรอกะว่าบางทีคนที่คุณซอสยี่ห้อชอบอาจจะชอบคุณซอสยี่ห้อก็ได้ ความสัมพันธ์แบบที่เฝ้ามองกันโดยไม่รู้ว่าต่างฝ่ายต่างชอบกันอยู่ยังงี้ละคะ พอเป็นแบบนี้ก็เลยทุกข์ใจกัน”

เธอสบตาฉันแล้วทำสีหน้าสงสัย จากนั้นก็ปิดมือปฏิกิริยาอย่างหนักแน่น

“หืม พี่เขาจะเหรอกะจะชอบฉัน เขาทำฉันหวั่นไหวหลายครั้งก็จริง แต่คงไม่ได้ชอบเหรอกะ พี่เขามีน้ำใจกับทุกคนนั่นละ”

“แต่คุณซอสยี่ห้อคะ ฉันว่าแสดงออกไปว่ารักก็ได้ละคะ ใช่ว่าจะมีใครมาว่าอะไรสักหน่อยนี่นา”

“อืม...ต้องรวบรวมความกล้าสักหน่อยหรือเปล่านะ...อ้อยไม่เอาดีกว่าคะ...อืม...เฮ้อ...ฉันไม่รู้เลยคะ ฮ่า ๆ”

“ฉันจะให้ช็อกโกแลตที่เหมาะสมกับคุณซอสยี่ห้อหนึ่งชิ้นนะคะ”

“อ่า ดีเลยคะ”

“นี่คือนาเมะช็อกโกแลตคะ”

ฉันหยิบช็อกโกแลตชิ้นสี่เหลี่ยมที่มีเนื้อสัมผัสนุ่มหนึบออกมาจากชั้นบนสุดของตู้สีขาวขนาดเล็กที่อยู่ข้างโต๊ะ แล้วนำมาวางลงบนจานทรงสี่เหลี่ยมแบบมีขาตั้งตรงหน้าคุณซอสยี่ห้อซึ่งกำลังกังวลว่าจะทำอย่างไรดี จากนั้นก็เตรียมสัมผัสของหวานที่ด้ามจับเป็นทองพันด้วยยางสีชมพูอ่อน แล้วยื่นให้คุณซอสยี่ห้อ

คุณซอฮย็อนซ่อนความรู้สึกขอบคุณและความดีใจของตัวเองไว้ไม่ได้ เธอจิ้มช็อกโกแลตเข้าปากทันที

“ว้าว นี่เป็นช็อกโกแลตโปรดของฉันเลยคะ ผงสีขาวนี้อร่อยมากเลยด้วย ขอขอบคุณนะคะ!”

“คะ นี่เป็นนามะช็อกโกแลตที่โรยด้วยผงมะพร้าวคะ นามะช็อกโกแลตในภาษาฝรั่งเศสคือช็อกโกแลตปาเว (Chocolate Pavé) คำว่าปาเวหมายถึงหินปูพื้น ตอนทำจะเทช็อกโกแลตลงในแม่พิมพ์สี่เหลี่ยม แล้วโรยผงด้านบนคะ ช็อกโกแลตนี้เนื้อนุ่มต่างจากช็อกและละลายในปากเลยใช่ไหมคะคะ”

“คะ เป็นอย่างนั้นเลย!”

ทันทีที่ได้ฟังเรื่องราวของคุณซอฮย็อน ฉันก็นึกถึงช็อกโกแลตชนิดนี้ เพราะเป็นช็อกโกแลตที่รูปร่างดูแข็งทื่อ แต่กลับมีรสชาตินุ่มนวล นามะช็อกโกแลตทำค่อนข้างง่าย ไม่ต้องใส่แป้งสาลี เพียงแค่ผสมช็อกโกแลตกับครีมสดให้เป็นแบบกานาช² โดยไม่ต้องปรับอุณหภูมิ

“ต่อให้หัวใจของคุณซอฮย็อนละลายจนอ่อนนุ่ม แต่ ณ จุดหนึ่งหัวใจนั้นจะอยู่ในพิมพ์จนแข็งตัวและแน่นขึ้น และสักวันหัวใจที่ตอบอย่างฉับพลันว่า ‘ไม่มีทางหรอก’ ก็จะมีสายลมเย็นพัดผ่านและหิมะเย็นเจี๊ยบโปรยปรายลงมา...”

ฉันพูดต่อ

“ฉันขอรวบรวมความกล้า แล้วบอกบางอย่างกับคุณซอฮย็อนได้ไหมคะ”

² ส่วนผสมที่ได้จากการผสมช็อกโกแลตและครีม มักใช้เคลือบหรือใช้เป็นซอสและไส้ของขนมหวาน

“บอกอะไรเธอคะ”

ลูกคำถามด้วยสีหน้าเต็มไปด้วยความสงสัย

“อืม...ทั้งคู่อาจมีความรู้สึกที่ดีต่อกัน แต่เพราะต่างคนต่างแสดงออกในรูปแบบที่แตกต่างกันก็เลยมองเห็นไม่ชัดเจน ฉันว่าคุณซอฮียอนกำลังมีรักข้างเดียวแบบนั้นอยู่นะคะ”

ลูกคำดูสับสนกับการให้คำปรึกษาด้านความรักที่ปนความสอรู้สอเห็นไม่รู้จบของฉัน เธอกล่าวขอบคุณในความนุ่มลื่นของช็อกโกแลตอีกครั้ง จากนั้นดื่มกาแฟอีกสอสุดท้าย และเดินออกจากร้านไปพร้อมเสียงกระดิ่งและถุงกระดาษที่ใส่นามะช็อกโกแลตที่เธอซื้อกลับไป

กดลอจอ่าน

วิสก็บบบ

เมื่อสองสามวันก่อนที่คุณซอสย็อนจะมา มีลูกค้าคนหนึ่งมาที่ร้าน

“ผมยังกลัวที่จะมีความรักอีกครั้งครับ แต่ถ้าไม่สารภาพรักออกไปก็คงเสียใจแย่”

เรื่องราวความรักของคุณซอสย็อนเป็นเรื่องที่ฉันคุ้นเคย เพราะฉันได้ฟังเรื่องคล้าย ๆ กันจากลูกค้าที่ซื้อคุณจินยอง

“ผมชอบรุ่นน้องในชมรมครับ ไม่รู้ว่าเป็นแค่ความประทับใจหรือเปล่า แต่ผมก็นึกถึงเธออยู่เรื่อย และอยากหาเรื่องคุยด้วยตลอดเลย...แต่ผมก็ค่อนข้างระมัดระวังตัวนะครับ”

“ทำไมเหรอกะ...”

“ผมคบแฟนคนก่อนมาตั้งห้าปีเลยครับ ถึงเราจะเลิกกันเพราะเธอมีคนอื่นก็เถอะ...แต่หลังจากนั้นผมก็กลัวที่จะมีความรักอีกครั้งครับ คงเป็นอาการที่ตามมาหลังจากสูญเสียความรักไป ผมชอบรุ่นน้องคนนั้น แต่ก็ไม่รู้ว่าคุณรู้สึกนี้เป็นของจริงหรือเปล่า แล้วก็ไม่รู้ด้วยครับว่าตัวเองจะมีความรักอีกครั้งได้ไหม...”

“ความรักครั้งก่อนทำให้คุณกลัวที่จะเริ่มมีความรักอีกครั้งเหรอกะ”

“ใช่ครับ ผมกลัวทั้งที่ยังไม่ได้เริ่มเลย ผมคิดถึงเธอตลอด... แต่กลับกลัวความรักไปเสียแล้ว ผมเป็นคนใจร้อน ก็เลยตีตนก่อนไข้โดยที่ยังไม่รู้ความรู้สึกของอีกฝ่ายเลยครับ”

“คุณกลัวความรักแล้วคาดเดาไปเองจนยอมแพ้สินะคะ ทั้งที่รักครั้งนี้ยังไม่เริ่มเลยแท้ๆ มีอะไรต้องกลัวกันล่ะคะ การที่คุณถูกรักครั้งก่อนทำร้าย แล้วคิดว่ารักครั้งใหม่ก็จะทำร้ายคุณเหมือนกัน คุณรู้ไหมคะว่านั่นคือการคิดไปเอง”

ลูกค้ายิ้มอย่างเขินๆ แล้วจึงพูดต่อ

“นั่นสิครับ ผมก็รู้อยู่หรอก...ผมรู้ แต่ก็ยังกลัวอยู่ดี”

ลูกค้าถอนหายใจเฮือกใหญ่ เขารอให้ลมหายใจนั้นเลื่อนหายไปในาอากาศอย่างเงียบๆ จากนั้นก็เอ่ยขึ้น

“แต่เราก็สบตากันบ่อยๆ และผมก็คอยมองหาเธออยู่เรื่อย ก็เลยยิ่งชอบนะครับ เราบังเอิญเจอกันในมหาวิทยาลัยบ่อยๆ และเธอก็อยู่ในสายตาของผมตลอด เวลาผมนั่งเรียนข้างหน้า ทุกครั้งที่หันไปมองก็จะได้สบตากับรุ่นน้องคนนั้นครับ ถ้าผมไม่หลบตา เธอก็จะจ้องผมอยู่อย่างนั้นหลายวินาทีเลยล่ะครับ”

“แล้วรู้สึกยังไงบ้างคะ”

“ใจหนึ่งผมคิดว่าเราอาจจะรู้สึกคล้ายๆ กัน แต่อีกใจก็คิดประมาณว่า ‘ไม่หรอกน่า เธอคงนั่งเหม่อระหว่างเรียน แล้วเผลอสบตาเราในจังหวะนั้นพอดี’ แต่ถึงจะคิดแบบนี้ ผมก็ยังมองว่าเธอน่ารักจนเผลอยิ้มโดยไม่รู้ตัวเลยครับ”

“ถ้าเธอคนนั้นมาบอกชอบก่อนล่ะคะ”

“ผมคงจะดีใจและรู้สึกผิดด้วยที่ไม่ได้เป็นฝ่ายบอกชอบก่อนครับ น่าจะเป็นความรู้สึกที่ซับซ้อน แต่ก็น่าจะรู้สึกชอบคุณที่เธอ

ทำอย่างนั้นด้วย เพราะถ้าเธอมาบอกชอบก่อน ผมก็น่าจะมี
ความกล้าขึ้นบ้าง ความกล้าที่จะมีความรักอีกครั้งนะคะ”

“ยังคงกลัวอยู่หรือคะ”

“ครับ ถึงจะเป็นเรื่องที่ผ่านมาแล้ว แต่เพราะผมรัก
แฟนคนนั้นมาก ก็เลยยังหลงเหลือบาดแผลอยู่ละมังครับ”

“มีตอนไหนบ้างไหมคะที่คุณจินยงคิดว่าตัวเองเปิดเผย
ความรู้สึกกับรุ่นน้องคนนั้น”

“อืม...อ้อ! ตอนที่เราบังเอิญเจอกันในมหาวิทยาลัยตอน
เปิดเทอมครับ ตอนนั้นเธอเข้ามาหาผม ผมก็เลยตื่นเต้นแล้วผลอ
ตกทายครับ”

“ตกไปว่าอะไรหรือคะ”

“คิดถึงจังเลย!”

“คะ...ไม่ได้เจอกันนานเลยนะคะพี่ สบายดีไหมคะ”

“ผมพูดจากใจนะคะครับ แต่คงเพราะผมพูดด้วยท่าทางดีใจ
มากเกินไป เธอก็เลยตกใจ แล้วคงคิดว่านั้นเป็นคำทักทายธรรมดาๆ
จากผมครับ แต่ผมคิดถึงเธอจริงๆ ต่างหาก”

เมื่อได้ฟังที่คุณจินยงเล่า ฉันก็พยักหน้าและจ้องตาของเขา
หลังจากเงียบอยู่ไม่กี่วินาทีฉันก็เอ่ยปาก

“ฉันขอให้ของขวัญเป็นช็อกโกแลตที่เหมาะสมกับคุณจินยง
ได้ไหมคะ”

“อืม ครับ! ได้เลยครับ”

“คุณชอบดื่มเหล้าไหมคะ”

“ก็...จะดื่มหนักตอนที่คิดอะไรหลาย ๆ อย่างนะครับ”

“นี่คือวิสก็บงบงคะ”

ฉันหยิบวิสก็บงบงที่รูปร่างเหมือนขวดไวน์ย่อส่วนออกมา แล้วยื่นให้คุณจินยอง คำว่าบงบง (Bonbon) มีความหมายว่า ลูกกวาด ช็อกโกแลตที่มีรูปทรงเหมือนลูกกวาดเม็ดกลมซึ่งใส่เหล้าในตัว หรือวัตถุดิบอื่นๆ ไว้ข้างในจะเรียกว่าช็อกโกแลตบงบง

เหล้าที่ฉันได้ลองลิ้มรสเป็นครั้งแรกหลังจากอายุครบ 20 ปี คือเหล้าจากวิสก็บงบง ฉันสัญญากับตัวเองว่าเมื่อโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว จะต้องกินช็อกโกแลตที่ได้เป็นของขวัญจากเพื่อนของพ่อแม่ให้ได้ ฉันจำได้ว่าพอนาฬิกาบอกเวลาที่เที่ยงคืนในวันปีใหม่ที่ฉันอายุครบ 20 ปี ฉันก็กินช็อกโกแลตนั้นทันที ฉันถือให้ของขวัญชิ้นด้านล่าง จากนั้นก็กัดช็อกโกแลตแล้วกลืนเหล้าลงคอในรวดเดียว ทันใดนั้น ฉันก็ทำหน้าบูดเบี้ยวเพราะรสชาติของเหล้าที่ไม่คุ้นเคย และใส่ช็อกโกแลตรสหวานเข้าไปเต็มปาก สำหรับฉันแล้ว นั่นคือรสชาติของความเป็นผู้ใหญ่ที่โลกส่งมาให้ลิ้มรสเป็นครั้งแรก ตอนนั้นฉันไม่ได้คิดว่าเหล้าหวาน แต่ฉันที่เป็นผู้ใหญ่ในตอนนี้มีงานอดิเรกเป็นการจับคู่เหล้าดื่มกับช็อกโกแลตไปแล้ว

“คำว่าบงในภาษาฝรั่งเศสมีความหมายว่า ‘ดี’ ค่ะ แต่คำนี้มีคำว่าบงถึงสองครั้งเลย ดังนั้นถ้าไม่ได้กินของดี ๆ แบบนี้ก็คงน่าเสียดายแย่เลยนะคะ การที่มีวิสก็อยู่ในช็อกโกแลตมันน่าทึ่งมากไม่ใช่หรือคะ ที่จริงช็อกโกแลตกับเหล้าก็เป็นการจับคู่ที่เข้ากันมากเลยนะคะ ว่ากันว่าช็อกโกแลตช่วยล้างสารพิษได้ เราก็เลยเพลิดเพลินกับวิสก็ 2.5 ดีกรีได้อย่างสบาย ๆ เลยนะคะ แค่กััดช็อกโกแลตคำเดียวก็จะมีเสียงดัง ‘เปาะะ’ แล้วได้ลิ้มรสของวิสก็

ที่ท่วมอยู่ในปาก แต่ถ้าเรากลัวเพราะไม่รู้ว่ามีอะไรอยู่ในซอกโกแลตจนไม่กล้ากิน เราก็จะไม่ได้กินวิสกี้ด้วยนะคะ ฉันอยากให้คุณจินยองได้กินทั้งซอกโกแลตรสหวาน และได้รู้สึกถึงรสชาติอันล้ำลึกของวิสกี้ด้วย คุณยังรู้เลยว่านี่คะว่าจะมีอะไรอยู่ในความรักที่คุณกำลังหวาดกลัว”

ฉันทำได้แค่เฝ้าดู เพราะไม่รู้ว่าความรักที่ทั้งคู่มีให้กันจะมาบรรจบกันได้อย่างไร คุณจินยองกลับไปแล้ว ร่องรอยของกาแฟในถ้วยที่ก่อนหน้านี้เต็มไปด้วยความอบอุ่นค่อยๆ แข็งตัว ฉันเขียนข้อความสั้นๆ ลงในโพสต์-อิทแล้วเอาไปติดเพิ่มไว้ที่ผนังซึ่งมีกระดานโน้ตติดเรียงราย

ฉันหวังว่าความรักของทั้งคู่จะสมหวังในที่สุด หวังว่าจะเป็นโชคชะตาที่นำพาความรักของทั้งคู่มาอยู่ที่แห่งนี้ หวังว่าการแทรกแซงในความรักของฉันจะได้ผล และตัดสินใจว่าจะเป็นกำลังใจให้ความรักของพวกเขาที่นี่

ต่างฝ่ายต่างมองไปคนละที่
แต่กำลังคิดถึงสิ่งเดียวกัน
คิดถึงคนที่รัก

ทั้งสองฝ่ายมองไปที่เดียวกัน
แต่กำลังคิดถึงคนละสิ่ง
คิดถึงกันและกัน

ช็อกโกแลต อัลบอนด์

อากาศด้านนอกหนาวจัดในช่วงปลายฤดูใบไม้ร่วง ฉันเปิดปิดประตูร้านหลายต่อหลายครั้งเพื่อระบายอากาศ กระดิ่งหน้าร้านดังให้ได้ยินเพียงไม่กี่ครั้ง รวกับว่าฉันต้องสูดหายใจลึกๆ ทุกครั้งเพื่อส่งเสียงกริ่งกริ่งออกมาสักครั้งหนึ่ง

“คุณเจ้าของร้านครับ อันนั้นต้องซื้อใหม่ หรือไม่ก็ต้องซ่อมแล้วละครับ”

ช่วงต้นฤดูร้อน ตอนนั้นกระดิ่งซึ่งติดไว้หน้าประตูร้านพังแจ๊ฮยอนที่เป็นพนักงานของร้านมาบอกฉันเพราะกระดิ่งนั้นก็คงกวนใจเขาเหมือนกัน เขาโทษฉันที่ปากบอกว่าจะซ่อมแต่ก็ไม่ซ่อมสักทีเพราะขี้เกียจ วันนี้ฉันตั้งใจแล้วว่า ‘ถ้ารับลูกค้าคนต่อไปเสร็จแล้วจะซ่อมให้ได้’ แล้วก็ได้ออนรับลูกค้าที่เข้าร้านมาพร้อมเสียงกระดิ่งที่พังนั้น

“เขาเป็นคนดีค่ะ เป็นคนดีจริง ๆ แต่ฉันน่าจะเป็นฝ่ายที่รักมากกว่า ฉันก็เลยเกลียดเขาอะค่ะ”

ชื่อของเธอคือซังจียุน เธอเล่าว่าเธอกำลังแอบรักคนหนึ่งที่ไม่ใช่คนที่อยู่ข้างกายตัวเอง เธอใส่เสื้อไหม้ระบายที่เข้ากับเธอ

และเสื้อโค้ตตัวยาวราวกับจะรั้งฤดูใบไม้ผลิที่ยังไม่ผ่านไปโดยสมบูรณ์เอาไว้ หลังจากพาดเสื้อโค้ตสีทราเยอ่อนๆ ไว้กับเก้าอี้ เธอก็สูดหายใจเข้าลึกแล้วเริ่มพูด หญิงสาวอายุ 31 ปีที่ทำงานอยู่ในบริษัทการค้าคนนี้นับบอกว่าตัวเองกำลังถูกความเบื่อหน่ายในความสัมพันธ์เลื่องาน เธอเล่าว่าช่วงนี้ความสนใจของเธอมักจะไปอยู่ที่เพื่อนร่วมงานที่สนิทกัน และเธอก็ลำบากใจเพราะตัวเองเป็นฝ่ายที่รักแฟนที่กำลังคบด้วยมากกว่า การติดต่อกันน้อยๆ ทำให้ตอบข้อความกันช้าลง และการไปเจอกันบ่อยๆ ก็เป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้ทะเลาะกันมากขึ้น เธอบอกว่าตอนนี้เริ่มเหนื่อยกับอะไรแบบนี้แล้ว

“ฉัน...ควรทำยังไงดีคะ”

เธอตอบว่ามาที่นี้เพราะรู้ว่าการที่ตัวเองรู้สึกแบบนี้เป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้อง เธอไม่แน่ใจว่าควรจบความสัมพันธ์กับแฟนหรือเปล่า เธอควรทำตามความรู้สึกตอนนี้ แล้วจัดการความสัมพันธ์เพื่อไปคบคนใหม่ไหม ไม่สิ หรือว่าก็ยังคบแฟนคนนี้ต่อไปโดยที่รู้สึกแบบนี้อยู่...

“อยู่ๆ ฉันก็รู้สึกว่าการไปเจอแฟนกลายเป็นหน้าที่คะ เป็นช่วงเวลาที่ไร้ความหมาย ระหว่างนั้นฉันก็นึกสงสัยในใจว่าตอนนี้ฉันยังรักเขาอยู่จริง ๆ หรือเปล่า”

“แล้วเพื่อนร่วมงานคนนั้นรู้เรื่องนี้ไหมคะ”

“ก็พอรู้บ้างคะ เพราะฉันมักจะเล่าเรื่องกลุ่มใจให้เขาฟังบ่อยๆ แต่เราทั้งคู่ก็เป็นแค่เพื่อนกันมาตลอดนะคะ

“ฉันชอบที่เขาคอยปลอบใจฉันนะคะ แต่ก็สับสนมากๆ ว่าฉันชอบที่มีคนมาบอกให้ฟังได้ หรือว่าฉันชอบที่ตัวบุคคลกันแน่

และที่ฉันยิ่งชอบเขาแบบนี้ เป็นเพราะความสัมพันธ์ของฉันกับแฟน กำลังระหองระแหงหรือเปล่า”

“คุณมั่นใจไหมคะว่าถ้าเลิกกับแฟนคนนี้แล้วคุณจะไปหาเพื่อนร่วมงานคนนั้น ต่อให้แฟนคนนี้ทำดีกับคุณ คุณก็ยังรู้สึกว่ายากไปหาคนใหม่ไหมคะ”

เธอตอบคำถามที่เยือกเย็นและต่อเนื่องของฉันด้วยความเงียบ

“...ฉันมักจะหวั่นไหวกับคำปลอบใจของเขา ไม่สิ เป็นเพราะฉันอ่อนแอเกินไปต่างหาก แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ...ฉันบอกเลิกแฟนคนนี้ไปแล้วครั้งหนึ่งค่ะ แต่เขาก็รัง้งฉันไว้ พอถามเหตุผล เขาก็บอกว่าฉันเป็นอย่างนี้เพราะช่วงนี้คงเหนื่อยกับงานที่ยุ่ง และให้ฉันลองกลับไปคิดดูอีกครั้ง”

เธอลังเลอยู่สักครู่แล้วพูดต่อ

“ใช่ เพราะเราทั้งคู่งานยุ่งมาก และเพราะคบกันมานานแล้ว เวลาสามปีถือว่านานนะค่ะ แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็เสียใจกับทุก ๆ ทำที่ของเขา และเมื่อรู้สึกอย่างนั้น ก็เกิดเป็นความเกลียดชังและการเปรี้ยวเทียบค่ะ เขารัง้งฉันไว้ในวันที่ฉันบอกเลิกก็จริง แต่หลังจากนั้น เขาก็พยายามทำดีกับฉันได้ไม่ถึงสองสัปดาห์เลยคะ ถ้าฉันยังรู้สึกแบบนี้ ฉันควรเลิกกับเขาไปดีกว่าใช่ไหมคะ”

ตอนจะคบกัน คนเราหาเหตุผลมากมายมาสนับสนุนความรู้สึกชอบ ตอนที่จะเลิกกัน ก็ต้องยกเหตุผลนู่นนี่มาเป็นข้ออ้างเช่นกัน เมื่อได้ฟังสิ่งที่เธอพูด ฉันก็ได้แต่แกว่งหลอดในแก้วอเมริกาโนเย็นที่อยู่ตรงหน้าจนน้ำแข็งกระทบกัน

“ฉันต้องจัดการกับความรู้สึกตัวเองคะ ฉัน...เป็นผู้หญิงไม่ใช่ไหมคะ ถ้าดูตามเนื้อผ้าแล้ว ต่อให้ตอนนี้ฉันกับเพื่อนร่วมงาน

คนนั้นไม่ได้รักกัน แต่ฉันก็รู้สึกดีกับเขา ซึ่งแบบนี้ก็ถือว่าฉันนอกใจแฟนอยู่นี่คะ”

“ถ้าตอนนี้คุณยังรักเขาอยู่บ้าง คุณก็ควรจบเรื่องนี้ล่ะ เพราะนั่นคือมารยาทสูงสุดที่คุณจึญรักษาได้ ต่อให้ยังไม่มีเรื่องเกินเลยกับคนอื่น แต่ถ้าใจของคุณคิดถึงคนอื่นมากกว่าคนที่อยู่ข้างกัน และมีความรู้สึกดีๆ ให้มากกว่า นั่นก็ถือเป็นการเสียมารยาทกับอีกฝ่ายนะคะ...”

ที่ผ่านมาไม่เคยมีใครเร่งเร้าเธอแบบนี้มาก่อน เธอจึงได้แต่ตำหนิตัวเองและบางครั้งก็ปลอบตัวเองด้วยคำว่า ‘เป็นเพราะความเบื่อหน่ายนะ ไม่ใช่เพราะตัวฉันหรอก ที่เป็นแบบนี้เพราะสถานการณ์และเวลาต่างหาก’ น้ำตาของเธอไหลออกมาหลังจากได้ฟังคำที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงจากคนที่เพิ่งเจอกันครั้งแรก และนี่ก็เป็นคำที่เธอพยายามหลีกเลี่ยงมาตลอด

“...ขอโทษนะคะ แล้วก็ขอบคุณด้วยค่ะ ขอบคุณที่ช่วยเตือนให้ฉันรู้ว่าตัวเองเป็นคนไม่ดี ขอบคุณที่ทำให้ฉันมั่นใจว่าต้องจบเรื่องนี้ด้วยค่ะ”

เธอเช็ดน้ำตาที่ไหลออกมาไม่หยุดแล้วบอกลาฉัน

“นี่คือช็อกโกแลตอัลมอนด์ค่ะ ด้านในช็อกโกแลตกลืนสัมผัสอัลมอนด์อยู่ค่ะ”

ฉันหยิบช็อกโกแลตอัลมอนด์จากถาดหินสองชั้นบนโต๊ะที่มีแสงสลัวๆ เข้ากับเสื้อสีดำของเธอ แล้ววางไว้ตรงหน้าเธอยังคงติดอยู่ในห้วงอารมณ์

เธอน้ำตาลคลอเล็กน้อย ทันทีที่ได้รับช็อกโกแลต เธอก็หยิบไปกัดดังเป๊าะแล้วลืมรสชาติ

“อ่า อร่อยจังเลยนะคะ”

“อัลมอนต์แข็งใช่ไหมคะ เหมือนจะมีรสเปรี้ยว แต่ก็ให้รสขมและเค็มไปพร้อมกันด้วย...ใครจะไปคิดว่าช็อกโกแลตที่หอมและนุ่มลิ้นจะมีอัลมอนต์แข็ง ๆ อยู่ด้านใน จะมีก็แต่คนที่ได้กินเท่านั้นล่ะคะที่รู้”

คุณจี๋ยืนเอ่ยขอบคุณพลางเช็ดน้ำตาที่หลงเหลืออยู่บนแก้ม เธอเปิดประตูร้านแล้วเดินจากไป เสียงรongsเท้าสั่นสูงของเธอสะท้อนไปทั่วถนนที่เงียบสงบอยู่พักหนึ่ง เมื่อนึกขึ้นได้ ฉันจึงไปซื้อกระดิ่งใบใหม่มาแขวนประตู กระดิ่งใบใหม่นี้ส่งเสียงกรังกรังที่สดชื่นกว่าเดิม

ฉันยังไม่ลืมวันแรกที่ได้ดื่มกาแฟนั้น

แต่ฉันกลับลืมรสชาติแรกไปเสียแล้ว

เพราะลิ้นรสนั้นบ่อยจนเคยชิน

รสชาติของกาแฟใหม่เข้ามาหาฉัน

ผ่านช่องว่างของความคุ้นเคยโดยไม่รู้ตัว

ไม่สิ ฉันออกไปตามหารสชาติใหม่เองต่างหาก